

Из „Орденът на асасините: Валхала. Сага за Гейрмунд“

Наближиха Кармсунд в най-тясната му точка и минаха под пет древни камъка, подредени в широк полукръг на петдесет сажена от морския бряг, всичките бели и тесни като ребра на лунната светлина. Никой не помнеше кой народ ги е издигнал или дали не са дело на великани или богове, но мощта им можеше да се усети ясно. Стояха близо до мястото, на което се твърдеше, че Тор е прекосил Кармсунд и където сега лодка превозваше пътници към острова. Мъжете, които отведоха Хамунд, очевидно бяха предупредили за пристигането на Гейрмунд, защото видяха, че ги чака лодка, за да ги прекара през протока.

Докато наближаваха отсрещния бряг, Гейрмунд зърна далечните черни очертания на погребалните могили на предците си на фона на нощното небе на север, най-голямата принадлежеше на бащата на баща му, Халв. Когато стигнаха до острова, свиха на юг, тръгнаха по пътя и след една верста най-накрая влязоха в Авалдснес, който се намираще от другата страна на малък залив.

Ярки факли горяха на градската порта, която се отвори почти в момента, в който се приближиха достатъчно, а стражите очевидно бяха предупредени да следят за пристигането им. След като влязоха в града, портата се затвори зад тях и Гейрмунд видя, че главният път е осветен. Редица от факли гореше по протежение на главния път на изток от портата, после през града, нагоре по хълма и чак до хребета, където домът на баща му се издигаше над Кармсунд.

– Явно ни очакват – каза Скълги. – Това е добре.

Гейрмунд усети как в гърдите му се надига страх, но успя да се изкикоти.

– Или е предупреждение...

– Най-добре изчакай да видиш как ще те посрещнат, за да разбереш кое от двете е – посъветва го Стейнолвур.

Последваха редицата от факли през града, а на вратите и прозорците, покрай които минаваха, се показаха няколко познати лица, много от хората изричаха добри пожелания за Гейрмунд и брат му. Обгърна ги миризма на дим от дърва и аромат от огньовете, на които се приготвяше храна, както и приглушени звуци от смях и дори музика от няколко къщи.

Докато вървяха към склона, водещ до дома на баща му, Гейрмунд забеляза движение над тях – сянка сред изправените камъни, издигнати на върха на този хълм далеч преди някой от предците му да се засели там. За разлика от камъните, покрай които минаха преди малко, докато прекосяваха Кармсунд, тези се извисяваха на височина колкото три пъти ръста на мъж и се накланяха един към друг като нокти на дракон, подаващи се от земята. От близкия хребет се издигаше дългият покрив на бащиния дом с форма на островърха дъга, по-висок от камъните и сякаш едновременно отдаващ почит и непокорен. Когато Гейрмунд и спътниците му стигнаха до върха на хълма, фигурата между камъните пристъпи в светлината на огъня.

– Гейрмунд Хелокожи – каза тя и се приближи до тях, докато слизаха от конете.

Гейрмунд познаваше този глас. Разпозна еленските рога, стърчащи от качулката от козя и котешка кожа¹ на вълвата, и си представи смущаващите ледено сини очи на жената, въпреки че не се виждаха в тъмнината.

– Юрса – каза. – Баща ми ли те повика?

– Не, не ме е повикал – пророчицата закричи към тях, а сребърните пръстени на голите пръсти на краката ѝ проблясваха, накрая застана толкова близо, че Гейрмунд видя кръвта по лепената ѝ риза и лицето ѝ – от жертвоприношение, а не от брат му, както се надяваше. – Вече бях тук, когато Хамунд се върна – каза го така, сякаш не възне на студения нощен въздух. – Знаех, че ще имат нужда от мен и чаках.

– Разбира се, че си чакала – Стейнолвур скръсти ръце и погледна жената със същото предпазливо недоверие, с което се отнасяше към всеки практикуващ магии, който твърди, че

¹ Вълвите са пророчици в скандинавската митология. – Б. пр.

стои между него и боговете или пък говори от тяхно име. – Но ако си знаела, че Хамунд ще бъде ранен, защо не го предупреди, преди да тръгне на лов?

Пророчицата се усмихна – студена гримаса – и бедният Скълги се сви в сянката на Стейнолвур.

– Знаех само, че ще имат нужда от мен – каза. – Не знаех защо.

– И така да е – не се отказа Стейнолвур, – колко причини има един крал да се нуждае от вещица?

– Сигурен съм, че баща ми е бил благодарен за присъствието ти – каза Гейрмунд с надеждата, че ще накара по-възрастния воин да замълчи. Гейрмунд също имаше своите съмнения за някои пророци и магьосници, чиито вещания му се струваха пресметливо неопределени и обслужващи собствените им интереси, но не се съмняваше в способностите на Юрса. – Как е брат ми?

– Ще живее и ще оздравее – каза тя.

Скълги пристъпи смело напред.

– Гейрмунд също е ранен. Ще се погрижиш ли за него?

Волвата се обърна към Гейрмунд и сведе очи към ръката му. После се доближи до него и се вгледа в очите му. Той не знаеше на колко е години. Понякога му се струваше по-възрастна от майка му, а друг път – по-млада. Но очите ѝ нямаха възраст.

– Няма нужда – каза тя.

Гейрмунд се зачуди дали това означава, че раните му ще заздравеят, или че е обречен и нищо не може да предотврати смъртта му, но Стейнолвур заговори, преди Гейрмунд да попита за уточнение.

– Защо говориш така?

Юрса не беше отместила очи от Гейрмунд, нито той от нея.

– Защото съдбата му е свързана с тази на брат му – отговори. – Нишките на живота им са преплетени за още много години напред. Ако единият ще живее, същото важи и за другия.

Стейнолвур изсумтя с насмешка.

– А ако единият умре?

Сега пророчицата обърна острия си като меч поглед и го заби във възрастния воин, който отстъпи леко назад, колкото и да не му се искаше.

– Виждам, че ще извършат велики дела, докато дойде денят, в който виждам смъртта им – каза.

Стейнолвур се прокашля и кимна.

– Поне по този въпрос сме на едно мнение.

– Благодаря ти, Юрса – каза Гейрмунд, – за това, че си тук.

Тя кимна и се обърна, но преди да тръгне да слиза по склона, каза:

– Някой ден Егир² ще те погълне, но след това ще те изплюе. Време е да тръгнеш по море, Гейрмунд Хелокожи.

След това си отиде.

Скълги пребледня.

– Откъде знаеше?

– Какво да е знаела? – попита Стейнолвур.

– Че ти каза на Гейрмунд да помоли за кораб.

– Но тя не каза това, нали? – Стейнолвур хвана здраво момчето за рамото и го придърпа към себе си. – Слушай ме сега. Когато гадателите говорят, разчитат да запълваш пробойните между думите им, но не трябва да използваш нито дърво, нито катран, за да може от твърденията им да излезе годен за плаване кораб. Истинският пророк няма да се нуждае от помощта ти. Тя каза това, защото знаеше, че за всеки кралски син на възрастта на Гейрмунд би било време да поеме командването на кораб. В това няма нищо неестествено, разбираш ли?

² Великан, бог на морето в скандинавската митология, съпруг на богинята Ран. – Б. пр.

Скялги кимна намусен.

– Браво – Стейнолвур пусна рамото на момчето. – А сега отиди да се погрижиш за конете, дай им храна и вода.

Скялги кимна отново, а после пое юздите и на двете животни и ги поведе към обора.

– В това ли вярваш? – попита Гейрмунд. – Нищо пророческо ли нямаше в думите ѝ?

Стейнолвур промърмори и изръмжа, преди да отговори.

– Вярвам във всичко, което току-що казах на това момче. Но вярвам също, че тази жена ме плаши, а не обичам да се плаша.